

Ferencz Imre

OLTÁR ÉS GYALUPAD

Apai nagyapám öccse római katolikus pap volt.
Ő adta nekem az Imre nevet, nyilván Szent Imrére gondolt.
(Ő adta nekem a bérmanevet is, a Lászlót.
Így lett hát Szent László a védőszentem...)

Búcsúkor

meglátogatta a rokonságot. Mindenütt marasztalták:
aludjon náluk! És megsértődtek, ha máshoz ment.
Emlékszem, anyám azt mondta egyszer neki:
Nekünk is van ágyunk! Pap bácsink gúnyosan
válaszolt: *ágyúban* nem hálok!

Pályafutása során

megfordult számos plébánián.
Végül, utoljára, Kászonújfaluban kötött ki.
Elkísérte, jött vele hűséges szakácsnője is,
akit Édes Néninek szólított.

Kisgyerekkoromban

az újfalvi plébánián egyszer
láttam egy asztalkát, amelyen ha megnyomtál
egy gombot, egy golyó azonnal lehajolt,
és kiemelt a dobozból egy cigarettát.
Nyomogattam a gombot,
működtettem a golyát, amíg a pap bácsi
rám nem mordult...

Kilencévesen

ott voltam a temetésén. Amikor meghalt, hat évvel
volt fiatalabb, mint amennyi vagyok én most!
Hanem halála után Édes Néni, a szakácsnő,
visszakérte a gyalupadot apám öccsétől,
akinek a pap bácsink kölcsön adta azt...

Nagybátyám nem nagyon igyekezett
visszaszolgáltatni a gyalupadot,
de Édes Néni perrel fenyegetőzött.
Egyébként a népes rokonság bosszankodott,
hogy bezzeg a pap bácsink mindent
a szakácsnőre hagyott...

Nem azért nehezteltem rá,
mert kisgyerek koromban rám mordult.
Hanem mert mint írástudó nem írta le mindazt,
amit a felmenőimről, a gyermekkoráról stb. tudott.

Persze,
hálával tartozom neki,
hisz a keresztségben az Imre nevet tőle kaptam.
Csakhogy a néptanácsnál keresztanyám
Emericnek vezetett be az anyakönyvbe!
Ezen a néven ugyan felmehetek én a mennybe,
de az biztos, hogy ezen a néven
nem sorolnak be engem majd
a magyar szentek seregébe!

Weöres Sándor, 2016